

Arrest

nr. 39 917 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 3 juni 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Verzoekster deelt mee dat haar vingerafdrukken reeds werden genomen te Polen in mei 2009 en dat zij nu haar echtgenoot gevolgd is.

Op 28 juli 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de overname van verzoekster op grond van artikel 10.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

Op 30 juli 2009 delen de Poolse autoriteiten aan België mee dat zij akkoord gaan met de overname van verzoekster.

Op 4 augustus 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. A. geboren te O., op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 03/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde dezelfde in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19/10/1984.

Betrokkene is op illegale wijze het Schengengebied binnengekomen via Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 22/12/2009 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat zij op 12/03/2009 met de trein via Moskou naar Polen is gereisd. Betrokkene verklaart niet te weten op welke dag zij uit Polen is vertrokken en wanneer zij hier in België aankwam. Zij zegt dat zij in geen andere land dan België een asielaanvraag heeft ingediend. Zij verklaart wel dat in mei 2009 haar vingerafdrukken in Polen werden genomen maar dat zij er geen asiel vroeg.

Betrokkene legde de reis af met haar man. Ook voor betrokkenes echtgenoot is er een terugnameakkoord van Polen.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 03/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat zij gewoon haar man heeft gevolgd die wou naar België komen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken dat zij een miskraam heeft gehad en dus moet verzorgd worden in het ziekenhuis en voegt eraan toe dat zij haar emotioneel zeer slecht voelt. Op 04/08/2009 diende betrokkene een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9Ter (medische regularisatie) van de Wet van 15/12/1980. Dit verzoek werd als ONGEGROND gehonoreerd omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat betrokkene niet op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Betrokkene lijdt niet op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de nodige medische zorgen bestaan in het land van terugname, Griekenland. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat het door betrokkene aangehaalde gezondheidsprobleem haar verhindert om te reizen.

Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM: verbod van foltering

Gezien het feit dat verzoekster met Russische nationaliteit geen correcte behandeling van haar asielaanvraag in Polen mag verwachten, gezien de toevloed van Russen op het Poolse grondgebied daarenboven de kansen op een adequate huisvesting op het Poolse grondgebied zienderogen verminderen, schendt bovengenoemde beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken art. 3 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters uiterst vage en ongestaafde beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verwerende partij merkt op dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Verder laat verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”*. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat

(waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Daarenboven, zoals ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld, zullen de Poolse autoriteiten tenminste vijf dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties, in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster antwoordt in haar verzoekschrift zelfs niet op deze motieven van de beslissing nopens artikel 3 van het EVRM noch poogt zij het tegendeel aan te tonen. Verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeksters beschouwingen kunnen niet overtuigen omdat daaruit niet blijkt dat er voor haar persoonlijk een reëel risico dreigt op een slechte of niet correcte behandeling.

Ten overvloede merkt verwerende partij met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op, dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoekster en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen.

3.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat zij geen correcte behandeling van haar asielaanvraag in Polen mag verwachten. Verzoekster brengt in dit verband echter geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat de behandeling van haar asielaanvraag in Polen niet op correcte wijze zal geschieden. Verzoekster laat volkomen na om enige concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen ter staving van deze kritiek. Een blote bewering volstaat niet om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Verzoekster voert ook nog aan dat *“gezien de toevloed van Russen op het Poolse grondgebied daarenboven de kansen op een adequate huisvesting op het Poolse grondgebied zienderogen verminderen”*. Verzoekster lijkt hiermee aan te duiden dat zij geen adequate huisvesting in Polen kan verkrijgen omdat daar al een grote toevloed van Russen is. De hypothetische verwijzing naar het niet zullen beschikken over adequate huisvesting, zonder enige verdere verduidelijking, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET